

## תשע"ו - WhatsApp - Acharei

(1- ענין בחינות 'פנים' ו'אחוריים' למעלה באלקות -

כתיב 'וראית את אחורי ופני לא יראו', ולפי פנימיות העיניים המשמעות היא שיש בחינת 'פנים' ו'אחוריים' למעלה באלקות. וביאור העינים:

הארת פנים שלמעלה הוא כמשל אדם הנותן מתנה לאוהבו מתוך 'הארת פנים', שזה מורה על רצונו וחשקו הפנימיים (הנקרא 'פנימיות הרצון') לתת מתנה זו לאוהבו. וכך כשאדם מתנהג כראוי ע"פ הוראות התורה הרי הקב"ה משפיע שפע חיותו אליו מתוך 'הארת פנים' - רצון פנימי.

ואילו כשאדם חוטא נגדו יתברך, הקב"ה כביכול מחזיר את 'פניו' ממנו. היינו, שאין הקב"ה משפיע לו שפע וחיות מתוך אהבה וחשק (בהארת פנים), אלא כמו אדם שמוכרח לתת דבר לשונאו שלא ברצונו, שמשליכו אליו מאחוריו, וזהו הנקרא בחינת 'אחוריים' למעלה.

"אבל לצדיק בא ההשפעה מבחינת פנימיות רצונו, שנותן ברצון גמור וב'הארת פנים' בשמחה ובטוב לבב ברוב עוז וחדוה".  
(ע"פ לקו"ת אחרי ד"ה כי ביום הזה יכפר)

(2- ערך כל העולמות ביחס לה' הוא רק כטפה אחת מן הים הגדול -

כתיב 'ה' אחד' והפירוש בזה ע"פ חסידות הוא (לא רק שאין עוד אלקה מלבדו יתברך, אלא) שאין שום מציאות אמיתית קיימת בלעדו יתברך, היינו שהקב"ה הוא המציאות היחידה האמיתית שקיימת.

וזהו שכתוב 'אני ה' לא שנית', היינו כמו קודם שנברא העולם היה הוא לבדו, כך לפי האמת גם עתה לאחר שנבראו השמים והארץ עדיין הוא לבדו הוא, כי אין בריאת העולמות פועלת שום שינוי באחדותו האמיתית (ה' אחד), כי גם עכשיו 'אין עוד (מציאות אמיתית) מלבדו'.

ולכאורה תמוה, כיצד זה יתכן? הרי סוף סוף נבראו העולמות, וככתוב 'בראשית ברא אלקים וגו'!  
אלא הענין הוא, לפי שמצד הקב"ה עצמו אין לכל העולמות תפיסת מקום וחשיבות כלל, כך שמצידו יתברך הרי זה כאילו אינם במציאות.

"וכמו טפה אחת מן הים נגד כללות הים אוקיינוס עצמו, שנמצא בו ריבוא רבבות טיפין לאין שיעור, שלכן כלא נחשבת הטפה אחת ההיא נגד הים אוקיינוס עצמו. כמו כן הוא ביטול כל העולמות וערכם לגבי המאציל העליון ב"ה, ויותר מכן עד אין קץ. . . עד שאין ערוך ממש כלל וכלל, ולכן אין תופסים מקום בעיניו להיות גורמים שינוי והתפעלות ח"ו בין קודם שנבראו לאחר כו', אלא כמאמר 'אתה הוא עד שלא נברא העולם כו' ומשנברא כו' - בשוה ממש" (מאה"ז תקס"ה ח"א ע' כח).

(ע"פ לקו"ת אחרי ד"ה כי ביום הזה יכפר)

(3- פירוש הסמיכות של 'ה' אחד' ל'ואהבת את ה' אלקיך' -

בקריאת שמע אומרים 'שמע ישראל. . . ה' אחד', ומיד אחר כך ממשיכים: 'ואהבת את ה' אלקיך', ומשמעות סמיכות זו היא שע"י התבוננות האדם בענין אחדות ה' ממילא יבוא לידי אהבת ה'. ולכאורה, מהו הקשר בין התבוננות באחדותו יתברך (ה' אחד) לענין האהבה?

והנה, לפי פשוטו הענין הוא: "אחר שאין לנו אלקה אחר רק הוא לבדו, חייב אתה שתאהבנו, כי אין אלקה אחר" (עבן עזרא עה"פ). כלומר, ש'ה' אחד' אינו הטעם לעצם האהבה, אלא זו הסיבה לאהבת ה' לבדו (ולא זולתו). אבל מפשטות המשך הכתובים משמע, שההתבוננות בה' אחד (שמע גו' ה' אחד) היא היא המוליכה את האהבה!

אך הענין הוא: שהדיוק הוא 'ואהבת את הוי' אלקיך' (ולא 'ואהבת את ה" סתם), והתוכן הפנימי בזה הוא, שהאדם צריך להשתוקק ש'הוי' - מהותו ועצמותו יתברך (כידוע, שהוי' הוא שם העצם המורה על עצמותו ית' ממש), יהיה 'אלקיך' - אלקה שלך, היינו כוחר וחיותך (כי 'אלקים' הוא לשון כח, כמו 'ואת אילי (גבורי) הארץ לקח, ואלקיך משמעו הכח והחיות שלך).

ואהבה זאת - שיהיה כל כחו יהיה עצמות האלקות - היא רק ע"י התבוננות האדם ב'ה' אחד', שהיא ההכרה באחדותו ית' האמיתית, שמצד הקב"ה עצמו אין שום מקום לאיזו מציאות בלעדו, ונמצא, שהוא ית' המציאות האמיתית היחידה שקיימת, ו'למי יחפוץ זולתו" (לקו"ת פנחס ד"ה צו את בני' הב'?)

(ע"פ לקו"ת אחרי ד"ה כי ביום הזה יכפר)

4 - -

(ע"פ לקו"ת אחרי ד"ה כי ביום הזה יכפר)

(ע"פ לקו"ת אחרי ד"ה כי ביום הזה יכפר)